

Vonk

De roestbruine, geribbelde staaf betonijzer stak vlak onder haar linkerborst triomfantelijk uit haar lichaam omhoog.

Inspecteur John Engles keek van korte afstand naar de collega's van de technische recherche, die in hun witte overalls de omgeving van het lijk van de jonge vrouw onderzochten. John droeg een zonnebril die zo donker was dat zelfs zijn vermoeide, branderige ogen een kort moment in de fel stralende zon konden kijken. Dat het zo vroeg in de morgen al zo warm kon zijn was bijna niet te geloven.

'*Life sucks*,' mompelde John in zichzelf. Hij had hoofdpijn, en dat kwam niet alleen omdat hij slecht had geslapen. Hij had gedronken. Alweer. Voor de hij-kon-zich-niet-meer-voorstellen hoeveelste keer. Natuurlijk had hij spijt, maar zonder alcohol kon hij het slapen helemaal vergeten. Hij zuchtte en keek weer naar de dode vrouw. Als het niet zo warm was geweest, had ze wellicht dat leren jasje aangehad waarmee hij haar wel vaker op tv had gezien. Dat had haar misschien kunnen beschermen toen de ijzeren staaf via haar rug een weg naar haar hart probeerde te vinden. Nu lag die jas waarschijnlijk thuis en was een onhandige struikelpartij op de houten loopbrug, die over de fundering van het nieuw te bouwen winkelcentrum lag, voldoende geweest om een abrupt einde aan haar leven te maken.

Niets wees op moord maar John vertrouwde het niet. Hij vroeg zich af of dat kwam omdat de omstandigheden en het slachtoffer zo bijzonder waren dat hij dit gewoonweg niet zonder nader onderzoek als een ongeluk kon bestempelen. Er lag tenslotte niet elke dag een dode BN'er aan je voeten.

Claire van Ruysdael zou dus niet de eerste vrouwelijke minister-president van Nederland worden. Volgens de opiniepeilers was dat een zekerheid geweest. De politica was ongekend populair, en ook John zou zeker op haar hebben gestemd bij de komende Tweede Kamerverkiezingen.

Hij nam de omgeving nog een keer nauwkeurig in zich op. Voor de zoveelste keer zocht hij naar een aanwijzing dat er anderen betrokken zouden kunnen zijn bij de dood van de jonge vrouw. Hij schudde vertwijfeld zijn hoofd. Misschien was het dan toch gewoon een ongeval.

Het bouwterrein werd omsloten door een bijna drie meter hoge, houten schutting. John keek op. Aan de andere kant van de schutting waren geluiden te horen van steeds meer mensen die wilden weten wat er zich had afgespeeld op de bouwplaats. Dat de populaire politica dood was aangetroffen, was blijkbaar al bekend. De verontwaardiging van de mensen aan de andere kant van de schutting was bijna voelbaar.

‘U wilde mij spreken?’

John draaide zich om. Hij was blijkbaar zo in gedachten verzonken geweest dat hij de man die nu achter hem stond niet had horen aankomen.

‘En u bent?’ vroeg hij, terwijl hij zijn hand ter begroeting uitstak.

‘Harthout. Bart Harthout. Ik ben de uitvoerder hier. Ik heb haar vanochtend gevonden.’

Johns hand verdween in de enorme kolenschoppen van de reus.

‘Inspecteur John Engles, recherche,’ antwoordde hij.

Bart Harthout was een boom van een vent. Hij moest ruim twee meter lang zijn, had de borstkas van een rugbyprofessional en een paar handen die betonijzer leken te kunnen buigen.

‘Ik zou zeker op haar hebben gestemd,’ bromde de uitvoerder, terwijl hij knikte in de richting van het lichaam van de dode vrouw.

‘Hmmm... Wat is hier volgens u gebeurd, mijnheer Harthout?’

‘Tja, ik denk dat jullie dat zouden moeten uitzoeken, maar het lijkt erop dat ze nogal ongelukkig is gevallen. Klaar.’

‘Daar lijkt het inderdaad op, ja. Maar hoe kon ze hier komen?’

Hoe kon ze nou net hier op *uw* bouwplaats vallen? Ik neem toch aan dat een bouwbedrijf er alles aan doet om dit soort dingen te voorkomen?’

De houding van de uitvoerder verstrakte onmiddellijk. De ogen in het woest bebaarde hoofd keken hem vijandig aan. De uitvoerder had een kort lontje, of hij was bang voor een schadecclaim. Hij bukte zich voorover en bracht zijn hoofd tot vlak bij dat van John.

‘Als u maar niet denkt dat u de schuld bij ons bouwbedrijf kunt leggen, meneer de rechercheur. Wij hebben alle verplichte voorzorgsmaatregelen genomen. Klaar. U hebt de schutting gezien, neem ik aan? Deze bouwplaats is ’s nachts goed afgesloten. Klaar. Daar ben ik persoonlijk verantwoordelijk voor en dat controleer ik dus ook altijd. Onze bouwplaats was vrijdagavond toen ik naar huis ging gegarandeerd dicht. En zij hoorde hier niet te zijn. Klaar.’

‘Maar ze is er wel, mijnheer Harthout. Ze is er wel...’ John moest inwendig glimlachen om het stopwoordje van de uitvoerder. Hij negeerde de intimiderende houding van de reus volledig. Dit soort gedrag was een kunstje dat hij waarschijnlijk op de bouw veel gebruikte om rauwdouwers als betonvlechters en grondwerkers in het gareel te houden, maar hem deed het niets. Hij keek de uitvoerder recht in zijn ogen. ‘Hebt u camerabewaking hier?’

Van zijn stuk gebracht door de stoïcijnse inspecteur ontspande Bart Harthout zich een beetje. Hij nam weer wat afstand.

‘Niet in dit gedeelte. Alleen bij de bouwketen en de containers met apparatuur.’

‘Waarom niet op het hele bouwterrein?’

‘Omdat ze die camera’s meejatten natuurlijk.’

John grinnikte. ‘Toch zou ik de filmbeelden graag bekijken als dat kan. Misschien staat er iets op dat ons meer inzicht kan verschaffen in wat hier is voorgevallen vannacht.’

‘Best. Ik zet ze wel even op een dvd’tje voor u. Wanneer kan ik

de bouw trouwens weer vrijgeven? We hebben een strak schema, en er zijn betonwagens onderweg. Die moeten wel door kunnen. Klaar.’

‘Ik neem aan dat de collega’s van de technische recherche de rest van de dag nog wel nodig zullen hebben, mijnheer Harthout. Ik waardeer uw strakke planning, maar dit gedeelte van de bouw is voorlopig dicht. Als die betonwagens van u hier moeten zijn, zou ik ze maar afbellen. Is dat klaar?’

De uitvoerder gromde. Hij had natuurlijk een dergelijke reactie verwacht, maar dat maakte hem niet minder ongewenst. Hij was tenslotte ook verantwoordelijk voor de voortgang op zijn bouw.

‘Is u nog iets merkwaardigs opgevallen vanochtend?’ vroeg John.

‘Behalve die dode vrouw bedoelt u? Nee, niets. Wat voor merkwaardigs bedoelt u?’

‘O, dingen die verplaatst zijn. Schade. Zaken die niet kloppen...’

‘Nou de ketting bij de toegang op het Vredenburg was doorgeknipt dus toen wist ik al dat het weer hommeles zou zijn. Er wordt hier zo vaak ingebroken dat ik bijna elke week wel weer ergens een ketting moet vervangen. Maar het viel mee deze keer. Er was niets gesloopt of verdwenen. Alleen zij lag daar..’

Vanuit zijn ooghoek zag John een geüniformeerde collega naderbij komen met een doorzichtige plastic zak met de spullen van het slachtoffer.

‘Oké, mijnheer Harthout. Dank u wel zover. Ik stuur zo iemand bij u langs om de beelden van de beveiligingscamera’s op te halen. Wilt u mij bellen als u nog iets te binnen schiet? Dat zou ons enorm helpen. Hier heeft u mijn kaartje.’

De uitvoerder pakte het visitekaartje aan en liep terug naar de bouwkeet terwijl hij over zijn schouder riep: ‘Die groene bouwkeet, tweede verdieping. Daar kun je me vinden.’

‘Nog een LVT?’ vroeg John aan de agente terwijl hij de plastic tas aanpakte.

‘Niets Leuks Voor Thuis, nee. Ik vind dit wel heel erg trouwens. Ik zou op haar hebben gestemd volgende maand, weet je...’

John knikte. Hij zag niets in de tas dat direct zijn aandacht trok. ‘Ik ga even een rondje lopen. Check jij haar spullen in en leg ze op mijn bureau als je wil. Kan jij trouwens zo ook even bij die uitvoerder langsgaan en de beveiligingsbeelden van vannacht en gisternacht halen? Leg die ook maar op mijn bureau. Ik wil intussen de deur met die doorgeknipte ketting zien. Onze politica lijkt mij niet bepaald iemand die met een betonschaar op zak loopt. Dus iemand anders heeft de toegangspoort opengeknipt. Er zou weleens een getuige kunnen zijn geweest van wat er hier is voorgevallen. Iemand die van plan was om hier iets te halen en die werd gestoord door haar komst. Of misschien toch iemand die het op haar had voorzien...’

De agente haalde haar schouders op. ‘Wie zou haar nou willen vermoorden?’

‘Ach, er is altijd wel iemand die het ergens niet mee eens is...’

Bij de toegangsdeur tot de bouwplaats waren mannen in witte pakken bezig met het verzamelen van sporen. John bleef op veilige afstand en zorgde ervoor dat hij niets aanraakte. Een van de maanmannetjes kwam naar hem toe.

‘Dikke schakelketting met solide slot, doorgeknipt met een betonschaar, moet een zwaar en professioneel ding geweest zijn,’ sprak hij. ‘De schaar is nergens te vinden maar het barst hier van de sporen. Hier bij de deur alleen al zitten tientallen afdrukken. Waarschijnlijk voornamelijk van bouwvakkers die vanochtend deze deur hebben gebruikt om binnen te komen.’

‘Verder nog iets?’

‘Urinesporen van uitgaanspubliek dat dit donkere hoekje heeft gebruikt om bier te lozen vannacht. Het is hier gewoon een openbaar toilet, man! Maar goed, we zullen de afdrukken natuurlijk allemaal verzamelen en beoordelen. De urine jagen

voorpublicatie *Het Amazoneverbond* – AD VAN DE LISDONK

we wel door de DNA-database. Vanmiddag heb je een rapportje in je mail. Gezien het slachtoffer is er haast bij, neem ik aan?’
‘Yep, het is...’



© 2013 De Crime Compagnie en Ad van de Lisdonk

Omslagontwerp: Mariska Cock

Boekverzorging: Michiel Niesen, ZetProducties, Haarlem

Foto omslag: © Hollandse Hoogte / Stephen Mulcahey

ISBN 9789461090713

NUR 332

Meer informatie over De Crime Compagnie op www.crimecompagnie.nl